

Arrest

nr. 196 228 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN LAER *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U verklaart minderjarig te zijn en geboren te zijn in het dorp Tezin (district Surobi, provincie Kabul), waar u heel uw leven gewoond heeft. U bent nooit naar school gegaan en bent ongeletterd.

Uw oudste broer, M.A.B. (OV 7.945.778, erkend als vluchteling op 19 maart 2015), werkte voor het Afghaanse leger. Wanneer de taliban dit ontdekten, spraken ze uw moeder aan. De eerste keer ontkende ze dat M.A. voor het leger werkte. De tweede keer beschikten de taliban over exacte informatie en bedreigden ze haar het huis van uw familie in brand te steken en haar zoons te

vermoorden. Hierop belde uw moeder uw broer, die aan het werk was. Enkele dagen later kwam hij naar huis. De taliban kwamen langs bij u thuis en uw broer bevestigde hen dat hij gestopt was met zijn werk voor het leger. Ze vonden dit echter onvoldoende en eisten dat hij met hen zou samenwerken. Dit weigerde hij, waarop de taliban jullie huis verlieten. Die nacht kwamen de taliban naar uw huis en ontvoerden uw broer. Na vijf à zes dagen kwam hij gewond terug. Z., een dorpeling die voor de taliban werkte, had hen gevraagd hem vrij te laten. Uw broer had de taliban ook valselijk beloofd hen een kaart van een buitenlandse basis te bezorgen. Na zijn vrijlating verliet uw broer Afghanistan, op 12 sawr 1392 Afgaanse kalender (2 mei 2013 Gregoriaanse kalender).

Zes maanden later werd uw andere broer, J.A., ontvoerd door de taliban. Dankzij de hulp van Z. werd hij na drie tot vier dagen vrijgelaten. Tien maanden hierna werden jullie opnieuw benaderd door de taliban. Ze eisten dat uw broer, M.A., zich zou aanmelden, zo niet dreigden ze u en uw broer, J.A., te vermoorden. Uw moeder besliste hierop dat J.A. en u het land moesten uitvluchten.

U bent samen met uw broer, J.A., een aantal dagen tot een maand na het Suikerfeest vertrokken uit Afghanistan. Na een reis van tweeënhalve tot drie maanden heeft u op 27 oktober 2015 het Belgische grondgebied betreden. U vroeg diezelfde dag nog asiel aan.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit, legt u uw vaccinatiekaart neer en de briefomslag waarin deze naar u werd opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het is de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht, hoewel u hier tijdens het gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen (gehoorverslag CGVS, dd. 19/12/2016, p. 2).

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd.

Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 maart 2016 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u 8 februari 2016 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij **22,5 jaar** met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Uit het feit dat u zowel bij uw asielaanvraag op 27 oktober 2015 verklaarde 14 jaar oud te zijn en op uw gehoor voor het CGVS op 19 december 2016 zelfs na confrontatie met de beslissing van de dienst Voogdij bleef volhouden op die datum een leeftijd te hebben van 15 jaar (CGVS, p. 3), blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft pogen te misleiden. Deze conclusie tast de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aan.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat tal van tegenstrijdigheden en oppervlakkigheden worden opgemerkt doorheen uw eigen verklaringen, tussen uw verklaringen en die van uw broer M.A.B. (OV 7.945.778) in het kader van zijn asielaanvraag en tussen uw verklaringen en de informatie in het administratief dossier. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven.

Zo wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onder meer ondermijnd door **tegenstrijdigheden en oppervlakkigheden in uw opeenvolgende verklaringen**. Zo is het uitermate vreemd dat u tot op de dag van vandaag niet weet welke talibs uw broer M.A. hebben ontvoerd, wie hun baas is en wie de talibancommandant uit uw regio is (CGVS, p. 23). Uw verklaring dat u uw broer M.A. niet meer heeft gezien na zijn ontvoering is vanzelfsprekend weinig coherent in uw asielverhaal. Uw broer is namelijk reeds sinds 12 sawr 1392 Afgaanse kalender (2 mei 2013 Gregoriaanse kalender) het land ontvlucht (gehoorverslag M.A.B., dd. 10/02/2015, p. 7) en u heeft vanzelfsprekend in België contact met hem (CGVS, p. 7). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u met uw broer niet over zijn ontvoerders zou hebben kunnen praten. Bovendien haalde uw broer M.A. tijdens zijn gehoor op het CGVS op 10 februari 2015 aan dat dorpsbewoner H.Z. hem voorafgaand aan zijn ontvoering aansprak over zijn werk

voor het Afghaanse leger en dat H.Z. een van de drie talibs was die 's nachts jullie huis waren binnengekomen om hem te arresteren (CGVS M.A., p. 16-17 & p. 19). U bevestigt dat u inderdaad een dorpeling H.Z. kent die voor de taliban werkte (CGVS, p. 23), maar gevraagd naar zijn betrokkenheid in de ontvoering van M.A., verklaart u daarvan niet op de hoogte te zijn (CGVS, p. 23-24), wat hoogst opmerkelijk is. U verklaart uw gebrek aan informatie over het feit of H.Z. al dan niet betrokken was bij de ontvoering van M.A. door te stellen dat u niet op de hoogte was van het incident, hetgeen een merkwaardige verklaring is gezien u wel aanwezig was bij de feiten (CGVS, p. 23-24). Vervolgens verklaart u uw gebrek aan informatie over het feit of H.Z. al dan niet betrokken was bij de ontvoering van M.A. doordat het donker was en dat u wakker bent geworden door geschreeuw en enkel gezien heeft dat uw broer werd meegenomen vanuit de tuin (CGVS, p. 24). Deze verklaring is dan weer tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat de talibs uw moeder en u geboden stil te zijn omdat dat ze jullie anders zouden vermoorden (CGVS, p. 23). Bovendien bieden deze verklaringen geen uitleg waarom u dit in de daaropvolgende dagen en maanden niet bent te weten gekomen via uw moeder of het afgelopen jaar via uw broer hier in België. Er mag worden verwacht dat u zich zou hebben vergewist van de personen die het op hem hadden gemunt en ook u ertoe hebben bewogen het land te verlaten. U haalt echter aan niet met uw broer over dit onderwerp te hebben gesproken (CGVS, p. 23). Indien u en uw familie daadwerkelijk door lokale taliban dermate bedreigd werden dat u en uw broers zich genoodzaakt zagen om Afghanistan te verlaten, zou u zich ook over deze talibs geïnformeerd hebben ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De vaststelling dat u zich reeds in Afghanistan niet hebt vergewist van wie jullie vijanden concreet waren, en daar zelfs eens in veiligheid in België zich niet over heeft geïnformeerd, terwijl u daar ruimschoots de kans toe had, ondermijnt de waarachtigheid van de door u weergegeven feiten.

Ook bent u weinig consistent over wanneer uw broer M.A. het land daadwerkelijk is uitgevlucht. In eerste instantie haalt u aan dat hij de ochtend nadat hij was teruggekomen van zijn opsluiting bij de taliban het land had verlaten, waardoor hij u dus niet meer kon melden welke talibs hem hadden ontvoerd (CGVS, p. 23). Even later verklaart u echter dat hij pas vijf dagen na zijn vrijlating is vertrokken om dan na confrontatie weer uw oorspronkelijke verklaring te herhalen dat M.A. toch de volgende ochtend vertrokken is (CGVS, p. 25).

Eveneens dient te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat J.A. en uzelf ondanks de dreigementen en de ontvoeringen van M.A. en J.A. nog een jaar in Tezin zijn gebleven (CGVS, p. 25), terwijl uw moeder M.A. na zijn ontvoering onmiddellijk had aangeraden het land te verlaten uit vrees voor zijn dood (CGVS M.A., p. 7 & p. 18). Er kan worden verwacht dat u en zeker uw broer J.A. eveneens onmiddellijk na de eerste bedreigingen het land zouden ontvluchten indien de feiten daadwerkelijk zouden zijn gebeurd. De vaststelling dat jullie echter nog een jaar ter plaats bleven, ondermijnt nog maar eens uw asielmotieven.

Vervolgens worden **tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en informatie die is terug te vinden op het door u herkende Facebookprofiel van uw broer, J.A.** (CGVS, p. 26). Zo haalt u aan dat u samen met uw broer J.A. Afghanistan bent ontvlucht en hem in Turkije bent kwijt geraakt. Pas na contact met uw ander broer bent u te weten gekomen dat hij zich momenteel in Servië bevindt (CGVS, p. 6 & p. 13). Gezien u jullie vertrek enkele dagen tot een maand na het Suikerfeest situeert (CGVS, p. 4), dat van 17 tot 19 juli 2015, plaatsvond en aangeeft dat u 2,5 tot 3 maanden onderweg was alvorens op 27 oktober 2015 het Belgisch grondgebied te betreden, betekent dit dat u en J.A. Afghanistan tussen 27 juli en 3 augustus 2015 zouden hebben moeten verlaten. Het is dat ook uiterst frappant dat uw broer, J.A., tijdens de periode dat jullie volgens uw verklaringen Afghanistan ontvlucht waren en onderweg waren naar Europa, drie berichten postte waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik in Kabul en Pakistan verbleef (berichten zie administratief dossier). Op 15 juli 2015 plaatste uw broer J.A. namelijk een bericht op zijn Facebookprofiel dat hij van Kabul op reis ging naar Haripur, Pakistan. Op 10 augustus 2015 plaatste hij dan weer een bericht dat hij onderweg was van Haripur, Pakistan, naar Kabul. Redelijkerwijs kunnen we uit zijn Facebookberichten afleiden dat op het ogenblik dat u jullie gezamenlijke vlucht situeert, hij zich in Pakistan bevond. Op 18 september 2015, volgens uw verklaringen tijdens de periode van jullie vlucht (CGVS, p. 4 & p. 13), plaatste J.A. dan weer een bericht met foto waarin hij zegt dat hij in het tweede semester zit aan het 'Foreign Language Institute' in Afghanistan en dat hij voor tien dagen naar Pakistan gaat om het Offerfeest te vieren met vrienden. Dit private taleninstituut is volgens haar Facebookpagina, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, gelegen in Kabul. Uw broer stelt zich op zijn Facebookpagina bovendien voor als een student Engelse literatuur in Kabul. De berichten op het Facebookprofiel van uw broer zijn dan ook uiterst tegenstrijdig met uw verklaringen dat uw broer en u samen uit Afghanistan zijn vertrokken en in die periode samen onderweg waren naar Europa alvorens elkaar kwijt te zijn geraakt in Turkije én dat uw broer in Afghanistan actief was als landbouwer (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met deze bevindingen oppert u dat een van zijn klasgenoten deze berichten misschien op zijn profiel heeft geplaatst en dat uw vrienden ook Facebookprofielen in uw naam hebben aangemaakt (CGVS, p. 26).

Deze verklaring kan vanzelfsprekend niet overtuigen. Het is weinig aannemelijk dat een vriend van hem toegang zou hebben tot zijn Facebookaccount en met de regelmaat van de klok foto's van hem zou plaatsen op zijn profiel in zijn afwezigheid. Bovendien spreken de reacties van uw broer op zijn profiel waarin hij zijn reisplannen kenbaar maakt van Kabul naar Pakistan en terug, boekdelen.

Er zijn voldoende redenen om aan te nemen dat het profiel van 'J.B.' toebehoort aan uw broer J.A.. Tijdens uw gehoor (CGVS, p. 26) gaf u aan dat de persoon op de getoonde foto, de profielfoto van het Facebookprofiel 'J.B. (A.)', uw broer J.A. is. Ten tweede heeft dit profiel een drie jaar oud gedeeld fotoalbum getiteld 'mijn broers' met uw broer M.A., die een Facebookprofiel heeft onder de naam M.B. (CGVS M.B., p. 7) en ene 'N.A.K.'. U herkende ter bevestiging tijdens het gehoor uw broer M.A. op foto's die geplaatst werden op het profiel 'M.B.' (CGVS, p. 26) (zie administratief dossier). In het fotoalbum 'mijn broers' van 'J.B.' is een foto te zien van iemand die sterk op u lijkt met het bijschrift 'and 5th Z.' (zie administratief dossier). Wanneer u deze foto getoond wordt, verklaart u de persoon op de foto niet te kennen (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met het feit dat uw broer J.A. de persoon op deze foto 'Z.' noemt, ontkent u tot twee keer toe dat u het bent (CGVS, p. 26), wat vanzelfsprekend weinig geloofwaardig overkomt. Ten derde duidde hij u ('W.K.'), M.A. ('M.B.'), 'N.A.K.' en 'I.A.' aan als zijn broers en neef in een bericht dat hij plaatste op 8 augustus 2015 en bijgevoegd is in het administratief dossier.

De vaststelling dat uw broer J.A. duidelijk niet samen met u Afghanistan is ontvlucht en zich makkelijk verplaatst in en buiten Afghanistan, ondermijnt ten stelligste uw asielmotieven beiden door de taliban te worden gevisieerd. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat J.A. net als uw andere broer door de taliban is ontvoerd en dat de taliban jullie moeder tien maand na zijn vrijlating opnieuw hebben benaderd met de melding dat haar zonen zouden vermoord worden (CGVS, p. 19). De vaststelling dat J.A., in tegenstelling tot uw verklaringen, blijkbaar toch een zeer zorgeloos leven zonder angst kan leiden en duidelijk heen en weer kan reizen, hoewel hij een sleutelrol speelt in uw zogenaamde vervolgingsfeiten, maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat u het voorgaande beschreven profiel van uw broer J.A. schijnbaar wou afschermen van de Belgische asielinstanties. Gevraagd of uw broer J.A. een Facebookprofiel heeft, geeft u tijdens uw gehoor namelijk aan dat u denkt dat hij een profiel heeft onder de naam 'J.Az.' (CGVS, p. 7). Dit profiel vertoont echter weinig activiteit of informatie behalve dat de persoon momenteel in Belgrado, Servië woont. Het lijkt er dan ook sterk op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden.

Eveneens over uw eigenste Facebookprofiel bent u niet eenduidig. Hoewel u tijdens het gehoor aangaf dat u een Facebookprofiel had onder de naam 'Z.A.' (CGVS, p. 5), blijkt dat u nog een ander profiel heeft onder de naam 'W.K.'. U herkende uzelf tijdens het gehoor op een profielfoto van 'W.K.' en op een foto waarin 'W.K.' getagd is (CGVS, p. 26). Eveneens opmerkelijk is dat wanneer gevraagd wordt of u nog een broer heeft die N.A.K. heet, door J.A. nochtans meermaals gecategoriseerd als 'mijn broer', u zelfs ontkent een N.A.K. te kennen en hem ook niet herkent op de getoonde foto (CGVS, p. 26). Daarnaast plaatste N.A.K. een foto op zijn Facebookprofiel die werd toegevoegd aan het administratief dossier waarop u uzelf en M.A. herkende met de omschrijving 'mijn broers'. Ook werd u getagd in een Facebookbericht van hem twee weken vóór het gehoor op het CGVS plaatsvond en plaatste u commentaren op verschillende van zijn Facebookfoto's. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat u het niet weet en alle mensen het zo doen. Het is weinig aannemelijk dat J.A. een onbekende in verschillende berichten zou omschrijven als zijn broer, dat dezelfde persoon u in een ander bericht omschrijft als zijn broer en dat u meermaals berichten zou becommentariëren van een voor u totaal onbekend persoon. Het verzwijgen en achterhouden van uw werkelijke Facebookpagina en die van uw broer J.A. en uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw al dan niet broederlijke band met N.A.K. ondermijnen verder op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd door de **tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw broer M.A. aflegde bij het CGVS op 10 februari 2015 naar aanleiding van zijn asielaanvraag**. Over de ontvoering van M.A. verklaart u namelijk dat uw broer na vijf à zes dagen door de taliban werd vrijgelaten (CGVS, p. 19), terwijl deze tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde slechts drie dagen bij de taliban te hebben doorgebracht (CGVS M.A., p. 17 & p. 19). Vervolgens verklaart u dat uw broer J.A. zes maand na M.A. zijn vertrek zou zijn ontvoerd door de taliban (CGVS, p. 19), terwijl M.A. deze ontvoering veel vroeger na zijn vertrek situeerde, met name slechts drie tot vier maand na zijn vertrek (CGVS, M.A., p. 5). Over de ontvoering van J.A. verklaart u dan weer dat uw broer drie of vier dagen bij de taliban heeft doorgebracht (CGVS, p. 21), terwijl M.A. tijdens zijn gehoor verklaarde dat J.A. slechts twee dagen in handen van de taliban was (CGVS M.A., p. 4).

Uw inconsistenties, incoherenties en weinig geloofwaardige verklaringen samen laten niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u door de taliban werd gevisieerd. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Conventie van

Genève of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat uw broer M.A.B. de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Er moet opgemerkt worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel op eigen merites wordt beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, uit uw dossier nergens blijkt dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico hebt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw vaccinatiekaart en de briefomslag waarin deze u werd toegestuurd bevatten namelijk geen informatie die gerelateerd is aan uw asielrelaas, maar zeggen enkel iets over uw identiteit.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over

veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbini vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 61/16 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 34 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: Wetboek IPR), van artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 3 van het KB van 22 december 2003.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Eerste onderdeel

Verzoeker werd geboren in het jaar 1381, Afghaanse jaartelling, zijnde 2002/2003 in onze jaartelling. Hij is dus nog steeds minderjarig, namelijk 14/15 jaar oud. Hij verklaarde eerder dat hij in 2001 was geboren. Dit heeft echter te maken met de omzetting van de Afghaanse kalender naar onze kalender. Hij dacht immers dat de omzetting van het Afghaanse jaar 1381 het jaar 2001 volgens de Gregoriaanse kalender was. Hij heeft dit eerder ook zo toegelicht.

Bestreden beslissing vermeldt dat de Dienst Voogdij heeft besloten dat hij niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Art. 3. KB 22.12.2003 bepaalt over dergelijke beslissingen het volgende:

[...]

Verzoeker legde nochtans duidelijke, overtuigende en consequente verklaringen over zijn leeftijd. Bovendien komen deze ook overeen met de verklaringen van zijn broer, M.A., in 2015 (zie gehoorverslag CGVS dd. 10.02.2015, p. 4). Hij legde eveneens zijn inentingskaart voor die duidelijk zijn geboortjaar vermeldt. Bij het gehoor wordt er nagenoeg geen aandacht aan deze inentingskaart besteed.

Bovendien is hij in staat zijn Afghaanse identiteitsdocument over te leggen, alsook dat van zijn vader (zie stukken 3 en 4). Op het moment van het gehoor beschikte hij hier nog niet over. Hij verklaarde dit ook. Zijn moeder was echter in het bezit van dit document. Verzoeker heeft alles in het werk gesteld om de documenten te bemachtigen. Deze zijn uiteindelijk door zijn moeder opgestuurd.

Er dient rekening te worden gehouden met deze documenten. Art. 34 Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt hieromtrent het volgende:

[...]

De leeftijd behoort tot de staat van de persoon en dient derhalve door het recht van de staat waarvan verzoeker de nationaliteit heeft te worden bepaald. Buitenlandse documenten over de 'staat van persoon', zoals bijvoorbeeld een origineel paspoort of identiteitsdocument, hebben in principe voorrang op de resultaten van een leeftijdsonderzoek.

Art. 46 Burgerlijk Wetboek bepaalt bovendien: [...]

De rechtspraak is hieromtrent ondubbelzinnig:

"Aangezien verzoeker omwille van communicatieproblemen en de oorlogssituatie in zijn thuisland niet in het bezit kan komen van zijn originele geboorteakte of een officieel afschrift ervan, kan verzoeker overeenkomstig art. 46 B. W het bewijs van zijn geboorte leveren door alle rechtsmiddelen.

Overeenkomstig art. 34 WIPR wordt de staat van de persoon beheerst door het recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft.

Overeenkomstig art. 46 BW. en art. 27 WIPR hebben deze stukken bewijswaarde en de rechtbank erkent dat zij een grótere bewijswaarde hebben dan het medisch leeftijdsonderzoek van de dienst voogdij."

(Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt, 07/1328/B, 25.02.2008)

Verzoeker kan zijn Afghaanse identiteitsdocument voorleggen. Zijn leeftijd moet op basis van dit document worden beoordeeld. Bovendien legde verzoeker duidelijke verklaringen af omtrent zijn leeftijd en hij legde een intentingskaart voor.

Derhalve dient de leeftijd zoals opgenomen in het Afghaanse identiteitsdocument van verzoeker, en bevestigd door zijn verklaringen en inentingskaart, te worden aanvaard.

Tweede onderdeel

Vermits verzoeker afdoende kan aantonen dat hij minderjarig is, valt hij binnen de catégorie van de niet-begeleide minderjarigen. Derhalve dienen de voorschriften uit 'HOOFDSTUK VII 'Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de Vreemdelingenwet en de bepalingen van KB 22.12.2003 te worden gerespecteerd.

Er dient een voogd te worden aangesteld om hem gedurende de asielprocedure te begeleiden. De procédure is nu volledig zonder enige bijstand van een voogd verlopen. Derhalve is bestreden beslissing ongeldig.

Derde onderdeel

Het gehoor van verzoeker verliep zonder de aanwezigheid van een voogd. Artikel 61/16 Vreemdelingenwet bepaalt nochtans: "De minister ofzijn gemachtigde horen de NBMV die vergezeld is van zijn voogd."

Vermits verzoeker een niet-begeleide minderjarige is dient er steeds een voogd aanwezig te zijn wanneer verzoeker wordt gehoord. Dit was niet het geval. Aangezien bestreden beslissing is gebaseerd om dit verhoor, is bestreden beslissing derhalve nietig."

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het materiële motiveringsbeginseel", van het zorgvuldigheidsbeginseel en van het vertrouwensbeginseel.

Verzoeker wijst erop dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) om de bewijswaarde van alle verklaringen en stukken te ontcrachten en merkt op dat op basis van artikel 4.1 van de Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Verzoeker verwijst naar richtlijnen van UNHCR en meent dat *in dubio* aan hem het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven. Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Vervolgens stelt verzoeker met betrekking tot de omstandigheden van de ontvoering van M.A. dat zijn broer slechts karig informatie heeft gegeven over zijn problemen en dit om zijn familie te beschermen aangezien hij vreesde dat de taliban hen onder druk zouden zetten of zouden ontvoeren. Dat deze vrees gegrond was, bleek volgens verzoeker uit de feiten die volgden, met name de ontvoering van J.A., waarbij diens ontvoerders hem vragen stelden over M.A. waarop J.A. niet kon antwoorden omdat hij ook niet op de hoogte was van de precieze problemen van M.A.. M.A. is onmiddellijk na zijn ontvoering gevlucht, waardoor verzoeker de kans niet had hem te spreken over de ontvoering en over wie de ontvoerders precies waren, aldus verzoeker. Zij zien elkaar regelmatig in België, maar trachten de problemen uit het verleden in Afghanistan achter zich te laten vermits dit nog zeer gevoelig ligt. Aangaande H.A. stelt verzoeker dat hij deze kent daar het een dorpsgenoot was waarvan geweten was dat hij voor de taliban werkte, maar dat hij nooit vernam dat hij één van de ontvoerders was of hem zelf nooit wist te identificeren. Verder wijst verzoeker op een volgens hem bijzonder onduidelijke vraag tijdens het gehoor op het CGVS en voert aan dat hij nooit heeft willen beweren dat hij niet op de hoogte was van het incident. Verzoeker stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift:

"Verzoeker was effectief aanwezig op het moment van de ontvoering maar hij sliep toen de ontvoerders aankwamen. Dit is absoluut niet onlogisch aangezien hij op dat moment de leeftijd van 10 à 11 jaar had.

Hij werd wel wakker van het incident maar heeft door het gebrek aan verlichting de ontvoerders niet kunnen identificeren. Hij kon dus ook niet weten of zijn dorpeling H.Z. betrokken was.

Daarnaast maakt verweerder gewag van een vermeende strijdigheid in verband met het geschreeuw. Er is echter totaal geen sprake van een tegenstrijdigheid vermits de verklaringen perfect overeenstemmen. Zoals verzoeker verklaarde verliep de situatie als volgt: Door de chaos begonnen verzoeker en zijn moeder te schreeuwen; De taliban bedreigden hen daarop en geboden hen stil te zijn; M.A., die op dat moment werd ontvoerd, verzette zich uiteraard tegen zijn ontvoering en schreeuwde ook. Het een sluit het ander absoluut niet uit."

Verzoeker merkt nog op dat hij zich niet verder heeft geïnformeerd over de talibs die zijn broer hadden ontvoerd, "gelet op de houding van de Taliban en hun macht in de regio".

Vervolgens stelt verzoeker dat hij steeds duidelijk is geweest dat M.A. onmiddellijk na diens ontvoering is vertrokken. Volgens verzoeker is M.A. vier dagen ontvoerd geweest en is hij de vijfde dag gevlucht, hetgeen naar zijn mening perfect overeenstemt met de verklaringen van M.A.. Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift: "Verweerder verwijst vervolgens naar een zeer onduidelijk stuk van het gehoor. Verzoeker wenst uitdrukkelijk te verwijzen naar enkele fragmenten zoals geakteerd op het gehoorverslag: 'AZ onderbreekt tolk: nu zegt hij iets anders', 'Tolk is in de war, zegt AZ maakt geen zinnen die te vertalen zijn'. Deze wijzen op een stoeve communicatie." Verzoeker meent dat verweerder uit zo'n verwarrende situatie van het gehoor niet kan besluiten dat verzoekers verklaringen inconsistent zijn, daar de communicatie zeer moeilijk verliep en de tolk duidelijk moeite had met het correct vertalen van verzoekers verklaringen.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat kan worden verwacht dat verzoeker en J.A. onmiddellijk na de eerste bedreigingen het land zouden ontvluchten indien de feiten daadwerkelijk zouden zijn gebeurd, wijst verzoeker erop dat de dreiging aanvankelijk enkel uitging naar zijn broer M.A. en dat de problemen later zijn uitgebreid naar de rest van de familie. Hij meent dat van een prille tiener niet redelijk kan worden verwacht dat hij snel en gemakkelijk uit zijn geboortedorp kan vertrekken en stelt dat dit enkel een *ultimum remedium* is.

Aangaande het Facebookprofiel van J.A., meent verzoeker dat dit geen afbreuk doet aan zijn verklaringen. Hij stelt dat dit profiel ooit door een Pakistaanse vriend van J.A. werd aangemaakt. Deze vriend is een Pakistaanse literatuurstudent in Kabul die regelmatig tussen Kabul en Pakistan reist, aldus verzoeker. Vermist J.A. dit profiel niet zelf gebruikt, is het volgens verzoeker logisch dat hij het niet direct vermeldde. Betreffende de foto's merkt verzoeker op dat deze dateren van 2013, toen hij nog met zijn broer in Afghanistan verbleef. Aangaande foto 1 met de vermelding "Z." wijst verzoeker erop dat hij vermeldde dat hij niet wist wie de persoon was, hetgeen volgens hem wegens de moeilijke zichtbaarheid zeker te verklaren is.

Voorts stelt verzoeker dat hij een brief wenst voor te leggen waarin wordt verklaard dat hij samen met J.A. zijn geboortedorp verliet (zie *infra*). Hij wenst tevens bewijzen voor te leggen van J.A.'s verblijf in Servië, namelijk foto's en overschrijvingen (zie *infra*). De foto's tonen volgens verzoeker duidelijk aan dat J.A. zich in Oost-Europa bevindt "gelet op het klimaat, de architectuur en de etniciteit van de bewoners". De overschrijvingen betreffen stortingen vanuit België aan verschillende personen in Servië die J.A. ondersteunen. Verder stelt verzoeker nog als volgt in zijn verzoekschrift: "Hoewel verweerder hierboven veel belang hecht aan een facebookprofiel, tracht zij het profiel 'J.Az.' zomaar af te doen als een vals profiel. Dit wijst op onsamenhangende besluitvorming van verweerder."

Vervolgens merkt verzoeker op dat hem nooit werd gevraagd naar het Facebookprofiel "W.K.". Dat hij twee profielen heeft is volgens hem niet opmerkelijk. Voorts stelt hij dat het woord "brothers" niet op een familiale band duidt daar het vaak wordt gebruikt tussen leeftijdsgenoten. Het posten van commentaren op een profiel, zegt volgens hem niets over de band die personen hebben. Dat hij verklaarde N.A.K. niet te kennen dient volgens hem te worden genuanceerd: "Verzoeker wenste hiermee duidelijk te maken dat hij enkel met hem contact had via facebook. N.A.K. verblijft immers al jaren in het Verenigd Koninkrijk. Hij kende hem dus niet echt in persoon."

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer M.A. zoekt verweerder volgens verzoeker spijkers op laag water:

"- Ontvoering M.A.: verzoeker verklaarde dat M.A. na vijf à zes dagen werd vrijgelaten. M. verklaarde zelf dat het over drie dagen ging. Dit is echter te begrijpen vermits M. 's nachts werd ontvoerd en de ochtend na zijn vrijlating weer vertrok. Dat verzoeker dit als vijf of zes dagen bestempeld is dus niet

tegenstrijdig met de verklaringen van zijn broer. Het betrof immers geen volledige periode van vijf à zes dagen.

- *Moment ontvoering J.A.: M.A. verklaarde dat hij 'dacht' dat J.A. drie of vier maanden na zijn vertrek werd ontvoerd. Hij moest dit vernemen via een secundaire bron, namelijk zijn schoonbroer. Verzoeker verklaarde dat dit zes maanden later was. Vermits verzoeker ter plaatse was, was hij uiteraard beter op de hoogte van dit gebeuren. Opnieuw vormt dit geen aanzienlijk verschil en kan dit verschil worden verklaard.*

Duur ontvoering J.A.: M.A. verklaarde dat hij had vernomen dat J.A. twee dagen was ontvoerd door de taliban. Opnieuw moest hij dit via een secundaire bron vernemen. Verzoeker was zelf aanwezig in Afghanistan en was dus beter geplaatst om dit te beoordelen. Hij herinnerde zich dat het eerder over 3 à 4 dagen ging."

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 4.3.c van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Bij elk gehoor dient er rekening te worden gehouden met de achtergrond en het specifieke profiel van degene die wordt gehoord.

Art 4.3. c) van de Richtlijn 2011/95/EU bepaalt hierover het volgende (eigen onderlijning):

[...]

Verzoeker heeft momenteel de leeftijd van 14 à 15 jaar. Er dient rekening te worden gehouden met zijn jonge leeftijd. Verweerder gaat enkel en alleen af op het leeftijdsonderzoek waarbij verzoeker als een man van ongeveer 22.5 jaar wordt beschouwd. Gedurende het interview en de gehele asielprocedure werd hij behandeld als volwassen man. In werkelijkheid is verzoeker een jongere en dient ook zo te worden behandeld (zie ook eerste middel)

M.A. kende problemen in 2013 en vluchtte in mei 2013 naar België. Op dat moment had verzoeker ongeveer de leeftijd van 10 à 11 jaar. De vragen hieromtrent houden absoluut geen rekening met de jonge leeftijd van verzoeker. Er worden details van verzoeker gevraagd die aan geen enkel kind van dergelijke leeftijd redelijkerwijs kunnen worden gevraagd."

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Eerste onderdeel

Art. 48/3 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Verzoeker vreest voor vervolging in Afghanistan vanwege de taliban. Dat zijn vrees reëel is, wordt aangetoond door de bedreigingen die verzoeker reeds ontving en het feit dat zijn beide broers al door de Taliban werden ontvoerd.

Verzoeker wordt geviséerd door de Taliban omwille van zijn band met zijn broer, M.A.. Deze broer werkte voor het Afghaanse leger (ANA).

Hoewel verzoeker zelf niet bij het Afghaanse leger tewerkgesteld was, wordt hij omwille van de directe link met zijn broer wel gezien als een tegenstander van de Taliban. De vrees is derhalve persoonlijk. Zijn vrees is gegrond op basis van sociale en/of politieke redenen. Aldus de Taliban behoort verzoeker tot een sociale groep, met name medestanders van het Afghaanse leger. De taliban beschouwt hen eveneens als politieke tegenstanders.

Dat verzoeker niet zelf bij het Afghaanse leger tewerkgesteld was, is geen bezwaar. Door de band met zijn broer worden hem door de Taliban eigenschappen toegedicht, die de grond vormen voor een reële vrees op vervolging. Dit principe wordt bevestigd door art. 48/3, §5 Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker als broer van M.A. wel degelijk een reële en gegronde vrees heeft, wordt aangetoond door het feit dat zijn andere broer, J.A., al werd ontvoerd door de Talibanstrijders. Nochtans heeft J.A. nooit een rol vervuld in het Afghaanse leger. Hij werd ontvoerd door de Taliban om hem onder druk te kunnen zetten en zo informatie over M.A. te kunnen verkrijgen.

Bovendien blijkt uit rapporten dat familieleden van personen die in het leger hebben gediend zeker het risico op vervolging lopen. Dat het geweld in de het district Surobi doelgericht is, wordt door verweerder

bevestigd. Betreft het Afghan National Army (ANA) waar M.A. diende, vonden onder andere de onderstaande incidenten plaats:

[...] (Report Protection of civilians in armed conflict, AFGHANISTAN, Annual report 2014: zie stuk8).

Ook UNHCR erkent dat 'de burgers die worden beschouwd als aanhangers van overheidstroepen' een bijzondere risico-categorie vormen:

[...] (UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 19 april 2016, zie stuk 10)

Zoals bestreden beslissing terecht stelt, is de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan ernstig achteruit gegaan. Zij bevestigt dat er regionale verschillen zijn. Wat betreft de regio waar verzoeker is opgegroeid, blijkt duidelijk dat de toestand hier ernstig en gevaarlijk is. Bovendien kunnen de lokale overheden onvoldoende bescherming bieden. Het volgende rapport liegt er niet om:

[...] (EASO, Country of Origin Information Report, Afghanistan security situation Update, Januari 2016, p. 42, zie stuk 9).

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt duidelijk dat de situatie in het district Surobi zorgwekkend is. Er wordt duidelijk gesteld dat de ALP (Afghan Local Police) hun aantallen in Surobi gaan afbouwen. Observatoren hebben in ditzelfde district al een vertrek van troepen kunnen waarnemen en stellen vast dat er een gebrek aan effectiviteit is omwille van een gebrek aan middelen en coördinatie.

De constataties worden nog duidelijker: De contrôle over de regio van Surobi is nog zwakker geworden gedurende de afgelopen jaren.

Nog opvallender is dat zelfs het dorp van verzoeker wordt genoemd. Het rapport is stellig: 'Er zijn delen van Tezin waar er geen echte aanwezigheid of activiteit van de overheid is'.

Verzoeker heeft heel zijn leven in dit gebied, met name Tezin, district Surobi gewoond. Dit is de enige omgeving waarmee hij vertrouwd is. Hij is bovendien ongeletterd en is nooit naar school is gegaan. Hij is op bijzonder jonge leeftijd uit Afghanistan vertrokken. Zijn beide broers bevinden zich momenteel buiten Afghanistan. Gelet op zijn precaire situatie en de toestand in zijn regio, is er geen sprake van effectieve bescherming of een alternatief vestigingsalternatief.

Tweede onderdeel

Verzoeker werd reeds met de dood bedreigd door leden van de Taliban. Zijn beide broers, M.A. en J.A. werden bovendien slachtoffer van ontvoering en foltering door deze groepering.

Op basis van art. 48/7 Vreemdelingenwet vormen deze eerdere bedreigingen een ernstige aanwijzing van de vrees voor vervolging van verzoeker:

[...]

Vermits er sprake is van een ernstige aanwijzing, wordt de bewijslast voor verzoeker omgekeerd. Enkel indien er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet meer zou voordoen, kan anders worden geoordeeld. Deze goede redenen zijn onbestaande.

Derde onderdeel

Verzoekers broer werd door verweerder erkend als vluchteling. Vermits de geschiedenis van verzoeker en zijn broer grotendeels gelijk loopt, vormt dit op zijn minst een indicatie om verzoeker eveneens te erkennen als vluchteling.

Verzoeker is akkoord met verweerder dat elk verzoek individueel op zijn eigen mérités moet worden beoordeeld. Door voortdurende te verwijzen naar het gehoorverslag van M.A. erkent verweerder echter dat er een sterke samenhang is tussen beide dossier. Derhalve kunnen deze niet los van elkaar worden gezien.

Op basis van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel kan verzoeker redelijkerwijs verwachten dat hij eveneens erkend wordt. Hij bevindt immers grotendeels in dezelfde omstandigheden en heeft duidelijke verklaringen afgelegd over de omstandigheden waarin zijn broer is ontvoerd."

2.1.1.5. In een vijfde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Verzoeker wenst te verwijzen naar eerder uiteengezette middelen betreft zijn vrees voor vervolging.

Hij wenst er nogmaals op te wijzen dat hij meermaals met de dood is bedreigd door de Taliban. Bovendien werden zijn broers beiden al ontvoerd en onderworpen aan foltering. Beide vormen van schade vallen onder het verbod in art. 3 EVRM en art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Het staat buiten kijf dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bovendien stelt bestreden beslissing terecht dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan ernstig is achteruit gegaan. Zij bevestigt dat er regionale verschillen zijn. Wat betreft de regio waar verzoeker is opgegroeid, blijkt duidelijk dat de toestand hier zorgwekkend en gevaarlijk is. Bovendien kunnen de lokale overheden onvoldoende bescherming bieden.

Verzoeker wenst naar hetzelfde rapport als verweerder te verwijzen:

"The security deterioration in the south-eastern rural belt led to the creation of the ALP, besides the regular ANSF components. According to the US Department of Defense in 2013, ALP is active in Paghman, Surobi, Musayi, Chohar Asayab, Kabul and Deh Sabz. (283) A source in Kabul said an ALP staff of 475 men will soon be reduced to 350, deployed in three districts - Surobi (150), Musayi and Paghman (100 each). (284) According to Foschini, in July 2015: (285) security observers report declining numbers of ANSF troops and decreased effectiveness of the ANSF operations in Sarobi. due to a lack of resources and poor coordination. ALP units man a handful of posts besides the district centre bazaar, but are too small (four to five, at most ten, local police men) to withstand attacks by the insurgents. (286)

[...] the government's sway over the whole of Sarobi had grown weaker in recent years. Not only is all of upper Uzbini completely beyond the control of the ANSF; other areas in the districts do not fare much better. Parts of Tezin area see no real government presence or activity, while in the deserted slopes near Tang-e Abrisham, locals who venture to hunt or gather brushwood are told to stay out by Taliban, saying this is their hunting ground. To the south of the district, in the Lataband area where the old Kabul-Jalalabad road passes through, government control shrinks to just a few kilometres from the district centre. Beyond, the no man's land is a prime insurgent crossing area connecting Sarobi to Hesarak district and the war-ridden Spin Ghar region bordering Pakistan. "(EASO, Country of Origin Information Report, Afghanistan security situation Update, Januari 2016, p.42, zie stuk 9).

Uit bovenstaande bewoordingen blijkt duidelijk dat de situatie in het district Surobi zorgwekkend is. Er wordt duidelijk gesteld dat de ALP (Afghan Local Police) hun aantallen in Surobi gaan afbouwen. Observatoren hebben in ditzelfde district al een vertrek van troepen kunnen waarnemen en stellen vast dat er een gebrek aan effectiviteit is omwille van een gebrek aan middelen en coördinatie.

De constataties worden nog duidelijker: De controle over de regio van Surobi is nog zwakker geworden gedurende de afgelopen jaren.

Nog opvallender is dat zelfs het dorp van verzoeker wordt genoemd. Het rapport is stellig: 'er zijn delen van Tezin waar er geen echte aanwezigheid of activiteit van de overheid is'.

Na deze vaststellingen kan men niet anders dan besluiten dat er een reëel gevaar op ernstige schade bestaat voor verzoeker."

2.2. Stukken

Volgens de inventaris bij het verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken toe aan dit verzoekschrift: "Identiteitsdocument" (stuk 3), "Paspoort vader" (stuk 4), "Brief" (stuk 5), "Foto's Servië" (stuk 6), "Bewijzen MoneyTransfer Servië" (stuk 7), "Report Protection of civilians in armed conflict, AFGHANISTAN, Annual report 2014" (stuk 8), "EASO, Country of Origin Information Report, Afghanistan security situation Update, Januari 2016" (stuk 9) en "UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 19 april 2016" (stuk 10).

Per drager brengt verweerder op 14 november 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul province" van 25 april 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een kopie van de "bijlage 26" van zijn broer, een rapport van Amnesty International van 2017 en twee Afghaanse documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de bij het verzoekschrift gevoegde stukken 3-5 en de bij verzoekers aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) gevoegde Afghaanse documenten door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd nadat twee zijn broers M.A. en J.A. door hen werden ontvoerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden leeftijd, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) tal van tegenstrijdigheden en oppervlakkigheden werden vastgesteld in zijn opeenvolgende verklaringen, tussen zijn verklaringen en deze van zijn broer M.A. en tussen zijn verklaringen en de informatie in het administratief dossier; en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn verklaringen, het opwerpen van een aantal blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Aangaande verzoekers leeftijd, dient vastgesteld dat verzoeker volhoudt te zijn geboren in het jaar 1381 (Afghaanse kalender; 2002-2003 in de gregoriaanse kalender) en verwijst hij naar wetgeving en de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans echter niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, stuk 13). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De leeftijdsbepaling ten aanzien van verzoeker door de Dienst Voogdij staat dan ook vast. Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift alsnog beweert slechts 14 à 15 jaar oud te zijn, terwijl uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 8 februari 2016 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, toont nogmaals aan dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust tracht te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. In de mate dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn voorgehouden leeftijd (verzoekschrift, p. 7, 8 en 10), wordt bovendien eveneens afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Ten overvloede dient opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de bewijswaarde van identiteitsdocumenten niet is gebonden door de rechtsregels vervat in het Wetboek IPR en zoals aangehaald door verzoeker. Artikel 2 van het Wetboek IPR beperkt de toepassing van deze wet op dit vlak immers tot burgerlijke zaken en handelszaken. Nog daargelaten dat verzoeker in het geheel niet aantoont dat de voorwaarden zoals bepaald in de door hem aangehaalde artikelen van het Wetboek IPR in onderhavig geval zouden zijn vervuld, worden deze artikelen derhalve niet dienstig aangevoerd.

Gezien het voorgaande kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij diende te worden bijgestaan door een voogd en dat de bestreden beslissing wegens het ontbreken van deze voogd moet worden vernietigd.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins

de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Waar verzoeker aanvoert dat er tijdens het gehoor op het CGVS een *“bijzonder onduidelijke vraag”* werd gesteld en dat er sprake was van *“een stoeve communicatie”*, dient erop gewezen dat verzoeker, noch zijn raadsman dienaangaande enige opmerking maakten tijdens het gehoor. Het betreft dan ook een blote *post factum*-verklaring. Het loutere feit dat de tolk op een bepaald moment tijdens het gehoor opmerkte dat verzoekers verklaringen moeilijk te vertalen zijn, maakt bovendien niet dat het gehele gehoor zou zijn gekenmerkt door een stoeve communicatie en betreft dan ook slechts een momentopname.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij zijn broer M.A. in België regelmatig ziet, maar dat zij het verleden in Afghanistan en de problemen met de taliban achter zich trachten te laten *“vermits dit nog zeer gevoelig ligt”*, dient erop gewezen dat verzoeker meent naar aanleiding van deze voorgehouden problemen in het verleden in Afghanistan in België internationale bescherming te behoeven, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege omtrent alle facetten van deze problemen tracht te informeren. Het feit dat verzoeker regelmatig contact heeft met zijn broer M.A. staat dan ook in schril contrast met de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in verzoekers verklaringen en tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn broer M.A.. Dat de voorgehouden problemen *“nog zeer gevoelig”* liggen, kan bezwaarlijk als een afdoende verschoning worden beschouwd, temeer daar verzoeker middels de bestreden beslissing reeds werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden en vaagheden zodat eens te meer kan worden verwacht dat hij met zijn broer M.A. over de voorgehouden gebeurtenissen spreekt. Dat M.A. slechts karig was met het verschaffen van informatie over zijn ontvoering teneinde zijn familie te beschermen, kan evenmin als een afdoende verschoning voor voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden worden aangenomen. Verzoeker bevindt zich heden immers in België, zodat niet kan worden ingezien waarom M.A. verzoeker nog steeds geen gedetailleerde informatie over zijn ontvoering zou kunnen verschaffen zonder verzoekers veiligheid in het gedrang te brengen. Gezien de regelmatige contacten tussen verzoeker en zijn broer M.A. in België, is het niet relevant of verzoeker na de vrijlating van M.A. al dan niet de kans had om zijn broer over diens ontvoering te spreken. Waar verzoeker stelt dat hij zich in Afghanistan niet verder heeft geïnformeerd over de talibs die zijn broer ontvoerden *“gelet op de houding van de Taliban en hun macht in de regio”*, dient er bovendien op gewezen dat verzoekers regio van herkomst, het district Surobi in de provincie Kabul, niet kan worden beschouwd als een regio die onder de controle van de taliban staat (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) zodat ook hieruit bezwaarlijk een afdoende verschoning kan blijken voor voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden.

Betreffende het moment waarop M.A. na diens ontvoering zou zijn gevlucht komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van één versie van zijn dienaangaande afgelegde tegenstrijdige verklaringen, hetgeen op zich deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan maakt. Waar verzoeker wijst op een *“stoeve communicatie”*, kan worden gewezen op hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de dreiging aanvankelijk enkel uitging naar zijn broer M.A. (p. 8), terwijl hij eerder verklaarde dat de taliban aan zijn moeder bij de tweede bedreiging zouden hebben gedreigd het huis van de familie in brand te steken en haar kinderen te vermoorden (gehoorverslag CGVS, p. 19 en administratief dossier, stuk 17). Deze bijkomende tegenstrijdigheid doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas. Daarenboven kan hieruit geen verschoning worden afgeleid voor de terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker en zijn broer J.A. na de ontvoering van M.A. nog een jaar ter plaatse bleven.

Aangaande het Facebookprofiel van J.A., dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het opwerpen van een aantal *post factum*-verklaringen. Hij beweert in zijn verzoekschrift immers dat dit Facebookprofiel werd opgemaakt door een Pakistaanse vriend van J.A., die literatuurstudent is in Kabul en regelmatig reist tussen Kabul en Pakistan. Naast het feit dat verzoeker niet eens de naam van deze beweerde Pakistaanse vriend van J.A. geeft, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat klasgenoten van J.A. diens Facebookprofiel zouden hebben gemaakt (gehoorverslag CGVS, p. 26) en maakte hij dus geen enkele melding van een Pakistaanse vriend die literatuurstudent zou zijn in Kabul. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt als volgt: *“Het is weinig aannemelijk dat een vriend van hem toegang zou hebben tot zijn Facebookaccount en met de regelmaat van de klok foto's van hem zou plaatsen op zijn profiel in zijn afwezigheid.”* Waar verzoeker aanvoert als volgt: *“Wat betreft foto 1, met bijschrift 'Z.', vermeldt verweerder dat verzoeker verklaart 'dat*

hij de persoon op de foto niet kent'. Het enige dat verzoeker vermeldde was dat hij 'het niet wist'. Gelet op de moeilijke zichtbaarheid is dit zeker te verklaren.”, kan hij niet worden bijgetreden daar in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt: “In het fotoalbum ‘mijn broers’ van ‘J.B.’ is een foto te zien van iemand die sterk op u lijkt met het bijschrift ‘and 5th Z.’ (zie administratief dossier). Wanneer u deze foto getoond wordt, verklaart u de persoon op de foto niet te kennen (CGVS, p. 25). Geconfronteerd met het feit dat uw broer J.A. de persoon op deze foto ‘Z.’ noemt, ontkent u tot twee keer toe dat u het bent (CGVS, p. 26), wat vanzelfsprekend weinig geloofwaardig overkomt.”

Wat betreft de foto's die verzoeker voorlegt ter staving van het verblijf van zijn broer J.A. in Servië (verzoekschrift, stuk 6), dient er vooreerst op gewezen dat foto's geen bewijswaarde hebben, gezien de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden. Hoe dan ook kan uit deze foto's geenszins worden afgeleid wie de afgebeelde persoon is of wanneer J.A. Afghanistan zou hebben verlaten. De bijgebrachte overschrijvingen (verzoekschrift, stuk 7) tonen enkel aan dat verzoekers broer M.A. in 2016 geld overmaakte naar Servië. J.A. wordt in deze overschrijvingen geen enkele keer vernoemd. Bovendien kan er evenmin uit worden afgeleid wanneer J.A. Afghanistan zou hebben verlaten. Dat J.A. intussen in België een asielaanvraag indiende (rechtsplegingsdossier, stuk 13) – voor zover hier gezien de andere naam op de neergelegde “bijlage 26” kan worden aangenomen dat het om verzoekers broer J.A. zou gaan – toont evenmin aan wanneer J.A. Afghanistan zou hebben verlaten. Aldus doen deze stukken geen afbreuk aan het voorgaande of aan de motieven in de bestreden beslissing. Verder wordt nergens in de bestreden beslissing beweerd dat het Facebookprofiel van “J.Az.” vals zou zijn; er wordt enkel terecht opgemerkt dat verzoeker het andere Facebookprofiel van J.A. niet zelf vermeldde tijdens zijn gehoor op het CGVS wanneer hem hiernaar gevraagd werd, terwijl het Facebookprofiel van “J.Az.” weinig activiteit of informatie bevat. Geenszins kan hieruit een onsamenhangende besluitvorming in hoofde van verweerder worden afgeleid, zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

Betreffende het Facebookprofiel van “W.K.”, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS wel degelijk met dit profiel werd geconfronteerd, met name via twee foto's van “W.K.” (gehoorverslag CGVS, p. 26). Hoe dan ook, verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat het woord “brothers” niet duidt op een familiale band en dat het posten van commentaren op een profiel niets zegt over de band tussen die personen, is slechts een blote *post factum*-verklaring. Verzoeker maakte hiervan immers geen enkele melding wanneer hij tijdens het gehoor op het CGVS met dit woord werd geconfronteerd. Ook betreffende N.A.K. komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de blote *post factum*-bewering dat deze persoon in het Verenigd Koninkrijk verblijft en hij hem nooit in persoon kende, waarvan hij tijdens zijn gehoor op het CGVS evenmin melding maakte. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd: “Eveneens opmerkelijk is dat wanneer gevraagd wordt of u nog een broer heeft die N.A.K. heet, door J.A. nochtans meermaals gecategoriseerd als ‘mijn broer’, u zelfs ontkent een N.A.K. te kennen en hem ook niet herkent op de getoonde foto (CGVS, p. 26). Daarnaast plaatste N.A.K. een foto op zijn Facebookprofiel die werd toegevoegd aan het administratief dossier waarop u uzelf en M.A. herkende met de omschrijving ‘mijn broers’. Ook werd u getagd in een Facebookbericht van hem twee weken vóór het gehoor op het CGVS plaatsvond en plaatste u commentaren op verschillende van zijn Facebookfoto's. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u dat u het niet weet en alle mensen het zo doen. Het is weinig aannemelijk dat J.A. een onbekende in verschillende berichten zou omschrijven als zijn broer, dat dezelfde persoon u in een ander bericht omschrijft als zijn broer en dat u meermaals berichten zou becommentariëren van een voor u totaal onbekend persoon.”

Waar verzoeker verder aanhaalt dat zijn broer M.A. 's nachts werd ontvoerd en de ochtend van zijn vrijlating weer vertrok en het dus geen volledige periode van vijf of zes dagen betrof, komt hij opnieuw niet verder dan een gekunstelde *post factum*-verklaring. Rekening houdend met het regelmatige contact tussen verzoeker en M.A. in België (zie *supra*) kan redelijkerwijze worden verwacht dat beiden hierover gelijklopende verklaringen zouden afleggen, *quod non*. Dat M.A. de informatie over de ontvoering van M.A. via een secundaire bron diende te vernemen en dat verzoeker zelf in Afghanistan aanwezig was ten tijde van deze ontvoering zodat zijn verklaringen als accurater moeten worden beschouwd dan die van M.A., kan omwille van dezelfde reden opnieuw worden beschouwd als een gekunstelde *post factum*-verklaring, die geen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet in een ander daglicht kan plaatsen.

Verder dient erop gewezen dat, hoewel kan worden aangenomen dat er een samenhang bestaat tussen het asiëldossier van verzoeker en dit van zijn broer M.A., ieder dossier individueel wordt behandeld. De erkenning van verzoekers broer als vluchteling in België doet bovendien op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen of aan de motieven in de bestreden beslissing.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 8-10 en rechtsplegingsdossier, stuk 13) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich weliswaar voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, maar het gros van geweld dat er plaatsvindt is doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Deze confrontaties zijn voornamelijk geconcentreerd in de Uzbini vallei.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse nog steeds actueel en correct is. De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stuk 8) is van minder recente datum of (verzoekschrift, stukken 9 en 10) is dezelfde als de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 11). Het rapport van Amnesty International (rechtsplegingsdossier, stuk 13) ligt eveneens in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie aangezien er evenmin uit kan blijken dat er in de provincie Kabul sprake zou zijn van voortdurende of ononderbroken gevechten in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus brengt verzoeker geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Verder toont verzoeker niet aan dat er in de provincie Kabul alsnog sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER